

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

O. T.,

proti
žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2020, č. j. MV-166455-5/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), č. j. OAM-15550-32/DP-2014 ze dne 30. 9. 2019, kterým podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců ve znění do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon“) bylo zastaveno

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

správní řízení vedené pod sp. zn. OAM-15550/DP-2014 ve věci žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 10. 4. 2014 byla zamítnuta z toho důvodu, že ji podal na území České republiky, ač k podání žádosti na území nebyl oprávněn, jelikož ji na území v souladu s ust. § 47 odst. 1 zákona mohl podat pouze do dne 10. 1. 2014 a to s ohledem na skutečnost, že dne 7. 1. 2014 nabyl právní moci rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2013, č.j. 7 As 107/2013, který zrušil rozhodnutí Policie ČR o zrušení povolení k pobytu, čímž odpadla překážka k podání žádosti na vůli žalobce nezávislá.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce předně namítá, že pobytová situace, ve které se žalobce nachází je způsobena nezákonným rozhodnutím a nesprávným úředním postupem správního orgánu, který zrušil jeho pobytové oprávnění, aniž by pro takové rozhodnutí byly dány zákonné předpoklady a žalobci však ani po 10 letech po nezákonném rozhodnutí správního orgánu nebylo umožněno svůj pobyt na území legalizovat.
3. Co se týče tvrzení žalobce, že se na příslušné pracoviště správního orgánu dostavil hned několikrát s cílem podat žádost, žalobce jakožto osoba v nerovném postavení nemohl než poskytnout své svědectví, nebyl však vyslechnut. Proto na výzvu soudu nereagoval, neboť již předložil veškeré doklady, které měl k dispozici. Je to však právě správní orgán, který disponuje všemi myslitelnými důkazními prostředky, počínaje svědectvím příslušných pracovníků, se kterými žalobce v uvedené dny přišel do kontaktu, přes kamerové záznamy z příslušného pracoviště, a v neposlední řadě musí správní orgán disponovat zápisy z příslušných jednání. Proto je žalobce navrhl k provedení v odvolacím řízení. Koncentrace řízení se zde uplatnit nemůže, jelikož takové důkazní prostředky byly plně v dispozici správního orgánu, který je byl povinen provést, neboť se jedná o záznamy a informace dostupné mu z vlastní činnosti. Výzva adresovaná žalobci je tak jasným důkazem odmítnutí provedení takových důkazních prostředků, tudíž řádnému předložení a přezkumu myslitelných důkazních prostředků bránila objektivní překážka. K tomu nutno připočít zjevnou disproporci v přístupu k důkazům a neskrývanou podjatost správního orgánu, což byly další důvody, které zabránily účelnému uplatnění a provedení důkazů v prvním stupni, což žalobce přdestřel ve svém odvolání.
4. Žalobce rovněž nesouhlasí se závěrem žalovaného ohledně neexistence povinnosti vést o úředním jednání záznam. Dle § 18 správního řádu má správní orgán povinnost sepsat o ústním jednání protokol, který předá k podpisu všem zúčastněným osobám. Zároveň odmítne-li správní orgán nabrat žádost, poznamená tuto skutečnost do spisu, příp. o tom vydá samostatné usnesení, které musí být také součástí evidence OAMP. Správní orgán tak mohl a měl využít jako důkaz vlastní evidenci, tedy protokoly o ústním jednání příp. usnesení o odmítnutí nabrat žádost, neboť žalobce poskytl správnímu orgánu data svých opakovaných návštěv. Pokud protokoly nebyly, jedná se o závažné porušení zákona ze strany správního orgánu, které nemůže jít k tíži žalobce. Žalobce proto navrhuje, aby soud provedl důkaz ve formě protokolů o ústním jednání, resp. usnesení o odmítnutí nabrání žádosti, dále seznam vstupů a výstupů z příslušného informačního systému, aby bylo prokázáno, že se záznamy nebylo později manipulováno, dále svou svědeckou výpověď, a výpověď všech úředních osob, se kterými přišel do styku v době svých návštěv OAMP, a

dále provedení všech metodik, vnitřních nařízení a pokynů platných v období od 2. 1. 2010 do 10. 4. 2014.

5. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem, že měl podat svou žádost do tří dnů od právní moci rozhodnutí NSS, jelikož řízení o zrušení pobytového oprávnění bylo pravomocně skončeno až dne 17. 3. 2014, přičemž k doručení rozhodnutí došlo až bezprostředně před podáním žádosti ze dne 10. 4. 2014. NSS sice svým rozhodnutím ze dne 12. 12. 2013 zrušil předchozí rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění, avšak nadále trvala překážka v podobě probíhajícího a dosud neskončeného řízení o zrušení pobytového oprávnění, pročež správní orgán odmítl nabrat předchozí žádosti žalobce. Žalobce k shora uvedenému návrh provést důkaz ve formě všech vnitřních předpisů z té doby.
6. Žalobce dále brojí do nezákonného postupu OAMP, který se opětovně odmítl zabývat charakterem a důvodem vydání výjezdního příkazu ze dne 3. 4. 2014, jak mu nařídil soud a nadřízený správní orgán, když v minulosti existovala zažitá praxe, že i z výjezdního příkazu bylo za určitých okolností možné žádost podat. Navíc, když bylo vydáno rozhodnutí o zastavení řízení o zrušení pobytového oprávnění. Žalobci tak v tomto ohledu svědčilo legitimní očekávání o oprávněnosti podání žádosti z výjezdního příkazu. V řízení tak doposud nebyla uspokojivě objasněna otázka, zda účastník řízení v den podání žádosti disponoval pobytovým oprávněním, které by jej k podání takové žádosti opravňovalo.
7. V neposlední řadě žalobce namítá, že se správní orgány nezabývaly dopadem rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny, ačkoliv tuto povinnost měly s ohledem na čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, které patří mezi selfexecuting normy mezinárodního práva, dle kterých jsou všechny orgány povinny zvažovat potenciální dopad rozhodnutí na práva jimi garantovaná a to tam, kde k zásahu může dojít, obzvláště jsou-li na negativní dopad výslovně upozorněny, jak tomu bylo v případě žalobce. Žalobce žije na území ČR již 12 let, za tu dobu se zde integroval, mluví česky, měl zde výdělečnou činnost, má zde manželku a syna. Vazby žalobce na zemi původu značně zrezivěly. Žalovaný ve svém rozhodnutí poukazuje na judikaturu považující za zásah pouze dlouhodobou nepřítomnost na území a odloučenost od rodiny, avšak již nezohlednila skutečnost, že získání pobytového oprávnění je značně limitované s ohledem na přístup k zastupitelskému úřadu a s ohledem na počty zájemců.
8. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Žalovaná v první řadě uvedla, že důvodem zastavení správního řízení o žádosti žalobce byla skutečnost, že žalobce nebyl cizincem, který by byl oprávněn podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu ministerstvu na území České republiky.
9. K první žalobní námitce uvedla, že vycházela ze spisového materiálu a z informací z cizineckého informačního systému, kde žádné záznamy o odmítnutí nabrání žádosti žalobce v období od 7. 1. 2014 do 10. 4. 2014, nebyly. K návrhu na provedení svědecké výpovědi úředních osob uvedla, že žalobce neoznačil konkrétní úřední osoby, se kterými měl přijít na pracovišti správního orgánu I. stupně do styku, a s ohledem na časovou prodlevu a pravděpodobné změny v personálním obsazení by tento důkaz nebyl fakticky proveditelný a tyto údaje dohledatelné. K navrhovaným důkazům se navíc vztahuje zásada koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., jelikož je mohl žalobce uplatnit již před správním orgánem I. stupně.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

10. K žalobní námitce týkající se odpadnutí objektivní překážky v podání žádosti ve smyslu § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 17. 12. 2015, žalovaná uvádí, že tvrzená překážka v podání žádosti pominula nejpozději dne 7. 1. 2014, kdy nabyl právní moci rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 107/2013 – 28 ze dne 12. 12. 2013, kterým byla zrušena rozhodnutí Policie České republiky a rozsudek Městského soudu v Praze, kterými bylo rozhodnuto o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce s platností od 23. 4. 2009 do 1. 2. 2010. Správní orgán I. stupně řízení zastavil dle ust. § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., jelikož zanikl důvod, pro který bylo zahájeno správní řízení ve věci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, tedy povolení k pobytu již uplynulo. Řízení bylo pravomocně ukončeno dne 17. 3. 2014. Žalobce předmětnou žádost podal dne 10. 4. 2014, tedy v obou případech po více než 3 pracovních dnech od odpadnutí překážky.
11. Ve zbytku žalobních námitek, které se obsahem shodují s odvolacími námitkami, žalovaná odkázala na své rozhodnutí č.j. MV-166455-5/SO-2019.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
13. Žaloba byla podána (na poštu dne 21. 2. 2020) včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, 68 a 70 s.ř.s.). Za splnění podmínek ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaná se k tomuto postupu nevyjádřili).
14. Žaloba není důvodná.
15. Dle § 42 odst. 1 zákona *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců a trvá-li stejný účel pobytu.*
16. Dle odst. 5 tohoto ustanovení *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podle odstavce 1, 2 nebo 4 se podává ministerstvu a žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podle odstavce 3 se podává na zastupitelském úřadu na úředním tiskopisu.*
17. Dle ust. § 47 odst. 1 zákon *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.*
18. Podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.*
19. Ze shora citovaných ustanovení zákona plynou dvě podmínky pro podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu a to jednak čas, kdy může být žádost podána a jednak místo. Pokud je žádost podávána ve lhůtě uvedené v ust. § 47 odst. 1 věta první, plní žadatel automaticky i podmínku, za které může podat žádost na ministerstvu. Pokud však

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

u něj nastala překážka na jeho vůli nezávislá, která mu zabránila podat žádost v této lhůtě a bude žádost podávat až po jejím uplynutí, vízum se považuje za platné, pouze v případě, že žadatel žádost podá ve lhůtě 3 pracovních dnů po zániku překážky.

20. V případě žalobce nemohl tento žádost ve shora uvedené lhůtě podat, jelikož platnost předchozího povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání s platností od 23. 4. 2009 do 1. 2. 2010 byla zrušena rozhodnutím Policie ČR ze dne 13. 8. 2009. Toto rozhodnutí tak představovalo překážku resp. důvod na vůli cizince nezávislý, který mu bránil v podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Tato překážka však odpadla a to právní mocí rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 107/2013 – 28 ze dne 12. 12. 2013, která nastala dne 7. ledna 2014. Žalobci tak běžela lhůta k podání žádosti a to do pátku 10. 1. 2014 a do této doby by byl rovněž oprávněn podat žádost ministerstvu tj. na území ČR.
21. Pokud podal žalobce na území ČR žádost až dne 10. 4. 2014, učinil tak jednak neoprávněně a jednak opožděně. Žalobní námitka, kterou žalobce brojil do závěru žalovaného o tom, kdy měla být žádost podána, je tak nedůvodná.
22. Jiná by byla situace, pokud by žalobce v té době měl jiné vízum k pobytu nad 90 dnů. Proto rovněž Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 6. 7. 2016, č.j. 6 A 27/2015-31 předchozí rozhodnutí žalované v této věci ze dne 21. 1. 2015, č. j. MV-78073-4/SO-2014 zrušil a věc vrátil žalované k doplnění rozhodnutí o zjištění, „*jakým vlastně pobytovým oprávněním žalobce disponoval po zrušení správního rozhodnutí rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12.12.2013, čj. 7 As 107/2013-28*“.
23. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí ze dne 30. 9. 2019 konstatoval, že žalobce v době podání žádosti dne 10. 4. 2014 žádným pobytovým oprávněním nedisponoval. Žalovaný dále ve svém rozhodnutí doplnil, že tato skutečnost vyplývá jednak ze správního spisu jednak z kopie cestovního dokladu žalobce, ve kterém je vylepen pouze výjezdní příkaz s platností od 3. 4. 2014 do 2. 5. 2014. Žalovaná dále doplnila, že výjezdní příkaz je druhem přechodného pobytového oprávnění, ale není z něj možné podat žádost o dlouhodobý pobyt, což vyplývá z ust. § 42 odst. 1 zákona.
24. Soud s tímto závěrem souhlasí.
25. Dle ust. § 50 odst. 3 zákona, *výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území.*
26. Dle odst. 4 zákona, *doba přechodného pobytu cizince na výjezdní příkaz nesmí být delší než 60 dnů, dobu pobytu stanoví a ve výjezdním příkazu vyznačuje policie, Ministerstvo zahraničních věcí nebo ministerstvo.*
27. Ze shora uvedeného tedy plyne, že se jedná jednak o speciální pobytové oprávnění určené pouze k umožnění cizinci vycestovat a jednak že se nejedná o vízum k pobytu nad 90 dnů, jak se uvádí v ust. § 42 odst. 1 zákona.
28. Nejvyšší správní soud se povahou výjezdního příkazu již zabýval, kdy dospěl k závěru, že se jedná o druh pobytového oprávnění, které sice cizince opravňuje po omezenou dobu k pobytu na území, neposkytuje však cizinci právo žádat o udělení trvalého pobytu ani o udělení dlouhodobého víza. Soud v tomto smyslu odkazuje na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 2. 7. 2021, č.j. 10 A 65/2014 – 78, ve kterém se kromě jiného uvedené:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

„V rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 233/2016-34 (odkazovaném v bodě 16 rozsudku č. j. 8 Azs 29/2019-41 Nejvyššího správního soudu) pak Nejvyšší správní soud na tyto závěry navázal a zcela jednoznačně uzavřel, že „ustanovení § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, na něž odkazuje § 33 odst. 1 písm. c) stejného zákona, lze tedy podle Nejvyššího správního soudu vyložit pouze tak, že výjezdní příkaz neposkytoval stěžovateli právo požádat ani o udělení trvalého pobytu ani o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území, i když stěžovatele opravňoval alespoň po omezenou dobu k pobytu na území. Proto nedošlo ani k aktivování ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, nebylo-li o jeho žádosti rozhodnuto do konce platnosti výjezdního příkazu (ani v případě žádosti o povolení trvalého pobytu podané v roce 2012, která není součástí aktuálního přezkumu, ani v případě žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu).“

29. Desátý senát následně dospěl v bodě 39. tohoto rozsudku k následujícímu: „Závěr žalované, že žalobce v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pobýval na území České republiky na základě výjezdního příkazu, a nikoliv na základě oprávnění k trvalému nebo dlouhodobému pobytu, a proto nebyl k podání žádosti oprávněn, je správný.“
30. K povaze výjezdního příkazu se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 Azs 16/2005-34, publ. pod č. 808/2006 Sb. NSS, v němž dovodil, že výjezdní příkaz slouží pouze jako doklad, resp. administrativní opatření, které sice cizince opravňuje k přechodnému pobytu na území a nelze je prodloužit, avšak toto opatření je vydáváno jen na krátkou dobu a za striktně stanoveným účelem, kterým je provedení neodkladných úkonů a vycestování z území. Vzhledem k povaze výjezdního příkazu je zřejmé, že oněmi neodkladnými úkony jsou úkony směřující k naplnění cíle výjezdního příkazu, kterým je pouze vycestování z území České republiky. Žádost o získání jiného pobytového oprávnění však za takový úkon považovat nelze.
31. Soud dále upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, č. j. 7 Azs 43/2018-25, www.nssoud.cz, který se zabýval skutkově i právně shodnou problematikou. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „stěžovatel nebyl podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců oprávněn podat žádost o povolení k trvalému pobytu, jelikož v době podání předmětné žádosti pobýval na území České republiky na základě výjezdního příkazu. Ministerstvo proto nepochybovalo, když správní řízení o jeho žádosti ze dne 7. 11. 2012 zastavilo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců“.
32. Soud má za to, že i když se jedná o jiné pobytové tituly, lze závěry ze shora uvedených rozhodnutí vztáhnout i na žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Soud tedy uzavírá, že žalobce skutečně nebyl osobou oprávněnou podat žádost ze dne 10. 4. 2014 na území ČR a žalobní námitka je nedůvodná.
33. Pokud žalobce obecně, tj. aniž by uvedl konkrétní případ, uvádí, že v minulosti bylo možné podat i z výjezdního příkazu žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, soud jen obecně uvádí, že pokud se tak skutečně dělo, nebyl tento postup v souladu se zákonem a žalobci tak nemůže vzniknout legitimní očekávání.
34. Pokud žalobce namítal, že mu bylo bráněno žádost podat, soud i v tomto ohledu musí dát za pravdu žalovanému. Žalobce, ačkoliv byl výzvou k poskytnutí potřebné součinnosti ze dne 11. 6. 2019 vyzván k předložení důkazů na podporu svého tvrzení, na tuto výzvu nereagoval a až v odvolání navrhl ke svému tvrzení řadu důkazů (včetně svědecké výpovědi úředních osob, se kterými přišel do styku atd.). Takové důkazní návrhy jsou však

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

opožděné resp. v rozporu se zásadou koncentrace, proto je žalovaná nemusela provést a proto je nebude provádět ani soud. Skutečnost, že tyto důkazy měl k dispozici správní orgán, na povinnosti účastníka tyto důkazy navrhnout nic nemění. Nehledě na to, že tyto úřední osoby, nejenže nebyly v odvolání, ale ani v žalobě identifikovány jménem, ale ani datem, kdy se měly na pracovišti nacházet. Žalobní námitka je tak rovněž nedůvodná.

35. Dále se soud zabýval žalobním bodem, v němž žalobce namítal, že jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jsou v rozporu s požadavkem přiměřenosti vyplývajícím z § 174a zákona o pobytu cizinců.
36. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
37. Usnesení o zastavení řízení nepatří mezi rozhodnutí, u něhož se zkoumá přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2019, č. j. 1 Azs 405/2018-67, (na nějž odkazuje v bodě 28 rozsudku č. j. 8 Azs 29/2019-41 Nejvyšší správní soud), „*tato otázka je součástí až meritorního posouzení žádosti. Při vydání procesního rozhodnutí o zastavení řízení o předmětné žádosti tedy správní orgány nebyly povinny zabývat se otázkou přiměřenosti tohoto rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky NSS ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57, ze dne 18. 5. 2018, č. j. 8 Azs 12/2017-40). Posouzení dopadů do rodinného a soukromého života stěžovatele je zásadně až otázkou meritorního posouzení žádosti. Rozhodnutí správních orgánů v projednávané věci jsou procesní povahy a zabývají se splněním podmínek pro projednání předmětné žádosti*“.
38. Pokud tedy správní orgány v případě řízení o žádosti žalobce dospěly ke správnému závěru, že žalobci toto oprávnění podat žádost nesvědčilo, a proto řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastavily, nemusely se již zabývat zkoumáním přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
39. Žalovaná se nicméně k poměrům žalobce ve svém rozhodnutí vyjádřila, když uvedla, že manželka i syn žalobce nemají na území žádné dlouhodobé pobytové oprávnění a všichni mohou požádat o pobytové oprávnění na zastupitelském úřadu a že účastník řízení neprokázal, že by nemohli vycestovat nebo, že by jim hrozila na území Ukrajiny újma. Soud, který zdůrazňuje, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, s těmito závěry souhlasí a doplňuje, že skutečnost, že se účastník řízení na území pobýval více než 12 let, sama o sobě nepostačuje. Shledává proto i tuto žalobní námitku nedůvodnou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

40. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. dle úspěchu ve věci. Žalované, která měla ve věci plný úspěch, však nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. května 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu